

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 77.951 van 5 januari 1999
in de zaak A. 79.771/IX-1366.**

In zake : Daniël VAN DEN EYNDE,
wonende te BOORTMEERBEEK,
Goorweg 31

tegen :

de Nationale Maatschappij der Belgische
Spoorwegen (NMBS),
die woonplaats kiest bij
advocaat D. D'HOOGHE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Daniël
VAN DEN EYNDE op 12 augustus 1998 heeft ingediend om de
schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de
beslissing van 15 juni 1998 van het directiecomité van
de NMBS waarbij hij wordt afgezet;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-
schrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernie-
tiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 6 oktober 1998
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 oktober
1998;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter
J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
L. de BRUYN, die verschijnt voor verzoeker, en van
advocaat D. D'HOOGHE, die verschijnt voor de verwerende
partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker was tot aan de bestreden beslissing in dienst van de NMBS als eerste lader. Hij was tewerkgesteld in het station Mechelen-Nekkerspoel waar hij ook soms loketdienst vervulde.

1.2. Ingevolge een klacht krijgt de NMBS er kennis van dat in het station Mechelen-Nekkerspoel sorry-passen verkocht werden terwijl deze bedoeld zijn om gratis te worden uitgedeeld aan de door treinstakingen gedupeerde abonnees-treinreizigers. De NMBS voert een intern onderzoek, waarvoor onder meer bij verschillende reizigers inlichtingen ingewonnen moeten worden. Het onderzoek leidt tot het verhoor van onder meer verzoeker door de spoorwepolitie op 19 augustus 1997.

Verzoeker bekent dat hij drie maal in totaal een viertal sorry-passen heeft aangemaakt en dat hij ze mee naar huis heeft genomen om ze te gelde te maken indien hij er de gelegenheid toe had maar dat dit niet is gebeurd omdat de passen telkens vervallen waren. Hij

geeft ook toe van een collega 350 frank te hebben gekregen uit de opbrengst van de verkoop van sorry-passen.

1.3. Dientengevolge stelt verzoekers hiërarchische overste op 20 augustus 1997 voor hem af te zetten.

1.4. Op beroep van verzoeker sluit op 9 juni 1998 de raad van beroep zich met zes stemmen tegen vijf aan bij het strafvoorstel van de afzetting en adviseert in die zin aan het directiecomité. Het motiveert zijn advies als volgt :

"Aangezien de hierboven vermelde feiten bewezen zijn (eenparig);

Aangezien beroeper door deze laakbare handelingen de Maatschappij en haar personeel in een zeer ongunstig daglicht heeft geplaatst;

Dat deze handelingen als uiterst onkies moeten bestempeld worden;

Gezien de paragrafen 1 t.e.m. 4, 17, 53, 77, 78, 82, 93 in fine, 101 t.e.m. 106 van het Tuchtreglement ARPS bundel 550;

Gelet op de statutaire bepalingen van Hoofdstuk VI artikel 1 en van Hoofdstuk XIV artikel 14;".

1.5. Op 15 juni 1998 beslist het directiecomité verzoeker af te zetten. Het neemt daarbij de motivering van de raad van beroep integraal over.

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste annulatiemiddel de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel doordat de opgelegde sanctie in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten;

Overwegende dat hij argumenteert dat hij wel vier sorry-passen heeft aangemaakt maar ze nooit heeft uitgedeeld of verkocht, dat hij, tot inkeer gekomen, de geldigheidstermijn ervan heeft laten verstrijken zodat hij de NMBS geen geldelijk verlies heeft doen lijden; dat hij voorts betoogt dat hij wel 350 frank heeft aangenomen uit de verkoop van sorry-passen door een collega, maar dan niet om zichzelf te verrijken, doch om een kastekort aan te zuiveren; dat hij ook nog argumenteert dat de kennelijke onredelijkheid nog duidelijker wordt indien men de vergelijking maakt met de gedragingen en de straffen van de andere beschuldigten; dat hij tenslotte aanvoert dat hij nog nooit problemen heeft gehad met klanten of met meerderen;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de afzetting die aan verzoeker is opgelegd niet alleen geen kennelijk onredelijke beslissing is, maar zelfs veeleer overeenkomstig het tuchtreglement van de NMBS, de aangewezen tuchtsanctie; dat haar argumentatie als volgt kan worden samengevat : in de motivering van de bestreden beslissing worden de bestrafte handelingen "uiterst onkies" genoemd; krachtens artikel 77 van het tuchtreglement, waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt in de bestreden beslissing, leiden "onkiese daden" tot een voorstel tot afzetting zonder dat rekening wordt gehouden met "enige familieaangelegenheid, bewezen diensten, dienstanciënniteit enz."; in artikel 78 van het tuchtreglement, waar in de bestreden beslissing eveneens uitdrukkelijk naar verwezen wordt, worden als onkiese daden onder meer beschouwd "geknoei in de schrifturen"; het onrechtmatig aanmaken van sorry-passen is duidelijk zulk een geknoei; blijkens artikel 82 van

het tuchtreglement, waar ook al in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar wordt verwezen, is de onmiddellijke chef van hem van wie vaststaat dat hij zich aan geknoei in de schrifturen schuldig heeft gemaakt, ertoe verplicht diens afzetting voor te stellen "welke ook de aangehaalde verzachtende omstandigheden zijn";

Overwegende dat de verwerende partij voorts opwerpt dat verzoekers verklaring dat hij de sorry-passen uiteindelijk niet heeft gebruikt omdat hij intussen tot inkeer was gekomen, in tegenspraak is met zijn verklaring bij zijn ondervraging, te weten dat hij de gelegenheid niet heeft gekregen om de passen ten gelde te maken; dat de verwerende partij er ook op wijst dat naar hijzelf bekend, verzoeker tot driemaal toe sorry-passen heeft aangemaakt;

2.3. Overwegende dat de analyse van het tuchtreglement die de verwerende partij maakt, aantoonst dat zij overeenkomstig dat reglement verzoeker kon zoniet moest afzetten wegens "onkiese daden";

Overwegende dat verzoeker niet betoogt, laat staan aantoonst dat het tuchtreglement zelf tegen alle redelijkheid ingaat; dat dan rest dat ook een tuchtreglement niet tegen alle redelijkheid in kan worden toegepast; dat te dezen de verwerende partij zich daaraan schuldig zou hebben gemaakt wanneer zij ofwel het aanmaken van sorry-passen alleen maar door volkomen onredelijk te handelen als onkiese daden had gekwalificeerd, ofwel, gegeven dat die kwalificatie niet alle redelijkheid tartte, zij dan toch tegen alle redelijkheid was ingegaan door verzoeker de zwaarste sanctie op te leggen;

Overwegende dat verzoeker een aldus te toetsen kennelijk onredelijk gedrag van de verwerende partij niet aantoonst door te betogen dat hij de aan-

gemaakte sorry-passen uiteindelijk niet heeft uitgedeeld of verkocht, of dat hij met klanten en oversten nooit problemen heeft gehad; dat het onrechtmatig aanmaken van sorry-passen op zichzelf reeds als geknoei in schrifturen beschouwd kan worden; dat de teksten geciteerd uit het tuchtreglement "bewezen diensten" uitdrukkelijk afwijzen als reden om de straf van de afzetting niet toe te passen;

Overwegende dat ook de -in het tweede middel nader aan bod komende- vergelijking met wat de andere beschuldigten tuchtrechtelijk overkomen is, geen bewijs van kennelijke onredelijkheid oplevert; dat daargelaten de vraag of de vergelijking opgaat -welke vraag bij de behandeling van het tweede middel bekeken zal worden- zij uit zichzelf even goed de conclusie kan wettigen dat de anderen onredelijk mild zijn behandeld als dat verzoeker onredelijk streng is gestraft;

Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

3.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert doordat hij met dezelfde straf wordt gestraft als collega's die veel meer sorry-passen hebben aangemaakt dan hij en er ook daadwerkelijk hebben verkocht, en doordat drie andere beschuldigten die eveneens sorry-passen hebben aangemaakt en ze hebben uitgedeeld aan vrienden en familieleden slechts werden gestraft met schorsing;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij meent dat verzoeker geen voldoende concrete elementen aanreikt die toelaten tot ongelijke behandeling te besluiten; dat in de mate dat verzoeker als onderscheidend criterium naar het aantal sorry-passen verwijst, de verwerende partij beklemt toont dat het aan verzoeker verweten gedrag

op zich voldoende ernstig is om de tuchtstraf van de afzetting te rechtvaardigen;

3.3. Overwegende dat te dezen een beroep op het gelijkheidsbeginsel als zodanig in rechte niet relevant is; dat in een zaak als de onderhavige de ambtenaren van eenzelfde dienst zich tegenover elkaar niet verhouden zoals de in aanmerking komenden voor een maatregel die alleen op een of op enkelen onder hen kan worden toegepast, zoals, positief, een benoeming of een overheidsopdracht of, negatief, een ontslag wegens het wegvallen van een betrekking; dat te dezen de enige vraag is of verzoeker wettig tuchtrechtelijk is afgezet; dat zo dit terecht is gebeurd, het terecht blijft gebeurd ook al werden andere ambtenaren anders behandeld;

Overwegende dan weer dat in geval van twijfel over de rechtmatigheid van de beoordeling van een tuchtrechtelijk gestrafte ambtenaar, die twijfel mede kan worden opgeheven door na te gaan hoe andere ambtenaren in soortgelijke omstandigheden werden beoordeeld; dat te dezen het onderzoek van het eerste middel de indruk wettigt dat er geen twijfel over bestaat dat onrechtmatige aanmaak van sorry-passen als een onkiese daad in de zin van het tuchtreglement beschouwd kan worden en dat deswege de afzetting de reglementair aangewezen sanctie was; dat wanneer andere ambtenaren die eveneens sorry-passen hebben aangemaakt, niet zijn afgezet, het er bijgevolg veeleer naar uitziet dat op hen de aangewezen sanctie ten onrechte niet werd toegepast dan dat aan verzoeker een te strenge straf werd opgelegd;

Overwegende dat het middel niet ernstig is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf januari 1900 negenennegentig, door :

de H.	J. BORRET,	voorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. BORRET.